

OCENJUJEMO

Gledališče

**Zbrana dela
Williama Shakespeara
SLG Celje**

★★★★★

V današnjih povsem brezidejnih in dezorientiranih časih se zdi komedijantstvo ena od povsem legitimnih in logičnih pozicij gledališča. Ker ni avtoritete, ki bi se ji bodisi podrejali in jo spoštovali ali jo smešili in sesuvali, je ustvarjanje teatarske iluzije velikokrat odveč, harlekinstvo se zdi eden najbolj učinkovitih načinov, da se opozori na družbeno klimo, obenem pa postavi igralca v njegov primarni kontekst glumača. Kar še zdaleč ni mišljeno slabšalno. Besedilo *Zbrana dela William Shakespeara* (okrajšano), ki so ga zložili skupaj Adam Long, Daniel Singer in Jess Winfield, sicer ni kakšen poseben dramski biser, parodija na angleškega klasika ni posebej izvirna in ne presega standardov pouličnega gledališča, četudi je na londonskem West Endu doživela izjemen uspeh. Jess Winfield je v kasnejših letih sicer najslavnejšega dramatika obdelal še v različnih knjižnih publikacijah, med drugim tudi v obliki nekakšnega avtoterapevtskega pripomočka, vendar bi težko dejali, da je trojica avtorjev iz Shakespearovih tragedij in komedij izluščila kakšno posebno originalno noto. Gre predvsem za parodiranje samo po sebi, predmet posmeha so tako avtor kot intimni in veliki zgodovinski dogodki ter ne nazadnje igralce sam. Zadeva seveda nima teleološke-

ga dometa, zbirka gagov se vrti brez kakršnihkoli aspiracij po finalnosti smisla ali vsaj nakazani dramski perspektivi, vendar kot takšna odlično funkcionira kot žanrska vaja v slogu. Kakorkoli že, naj je tekst še tako skromen, trojica igralcev SLG Celje ga zna odlično izkoristiti. **Vojko Belšak**, Andrej Murenc in Aljoša Koltak blestijo v vseh komičnih legah, naj bo to v verbalnih replikah, pantomimi, bliskoviti spremembi identitet, naglasov in razpoloženj, situacijski komiki, vokalnih interpretacijah, vključno z odličnim rapanjem ... Pri slednjem je s prevodom in priredbo vskočil Murat, instrumentalna in vokalna spremljava Anžeta Čaterja, ki je solidno uglasbil še kakšen Shakespearov sonet, pa dopolnjuje na prvi pogled kaotičen, a vendarle pregledno strukturiran, izjemno dinamičen in gladko zaokrožen projekt režiserja Nikole Zavišiča. Dramska koherenca, fingirana

realnost in odrska iluzija so povsem izbrisane, saj se igralci v prologu predstavijo s pravimi imeni, vse zakulisne aktivnosti, vključno z menjavo kostumov, so razgaljene, simulacija je potencirana z navideznimi nerodnostmi in spodrsjlaji, vse skupaj pa je izvedeno obenem precizno in z dovolj veliko improvizacije, kar daje predstavi svež in neprisiljen značaj. Časi so preveč resni, da bi jih še jemali tragično, prav tako se zdi odveč še ena od brezštevilnih globokoumnih umetniških oziroma odrskih analiz in interpretacij, zakaj smo se znašli v tako zoprnem položaju. Zgodovina je polna tragikomičnih likov, situacij in preobratov, današnji časi v tem pogledu niso posebni in v tem kontekstu je sporočilo *Zbranih del William Shakespeara* (okrajšano) zelo umestno.

PETER RAK

Andrej Murenc (v ospredju) in **Vojko Belšak** v komediji *Zbrana dela William Shakespeara* FOTO SLG CELJE